

« Ἡ κόρη τῆς ἀμαρτίας »

Θ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗ

Κριτικό Σημείωμα τοῦ κ. ΓΙΑΝ. ΣΙΔΕΡΗ

Ὅταν δημοσιευθῆκανε οἱ πρῶτες ἀγγελίες, μερικοὶ παραζενευθῆκανε γιὰ τὸ τόλμημα μὲ τὴν ἰδέα πῶς θὰ ἦτανε δύσκολο στὸ γόνιμο καὶ καλλίγονο μαέστρο νὰ πλάσῃ κάτι πού ν' ἀντέκῃ χωρὶς τὴ συνοδεία τῆς μουσικῆς του. Ἄλλοι ὅμως αἰσθανθῆκανε τὴ θεαίопτητα πῶς πάντα κάτι ἀξιόλογο θὰ παρουσιαζότανε, γιὰτὶ ὁ κ. Σακελλαρίδης εἶνε μιά καλλιτεχνικὴ ἰδιοσυστασία πραγματικὰ θεατρικὴ, πού ἔχει ἀσκηθῆ γερὰ μέσα σὲ τόσα ἔργα, νοὶ μὲν στὴ μουσικῆ, πού εἶνε ὁ πρῶτος καὶ ὁ μοναδικός, ὁ καλύτερος συνθέτης τῆς ἑλληνικῆς ὀπερέττας, πού ξέρει νὰ γράφῃ μουσικὴ πραγματικὴ στὸ πιάνο, μὲ γνώση καὶ ὄχι ἐμπειρικὰ, ὅμως ἀπὸ αὐτὴν ἀκριθῶς τὴ γνήσια οὐσία του πού ἐξυπηρέτησε μὲ τόσες διασκευές τὴ συνθετικὴ του ἐκδήλωσι, ἔδωκεναι σὰ μαθηματικὸ συμπέρασμα ἢ ἐλπίδα πῶς κάτι καλοστεκούμενο θὰ ἐπαιζε τὸ θέατρο τῆς ὁδοῦ Ἰπποκράτους.

Εμεῖς μάλιστα οἱ νεώτεροι αἰσθανθῆκαμε ξεχωριστὴ εὐχαρίστηση καὶ χαρὰ, γιὰτὶ ὁ συγγραφέας δὲν ἐμφανίσθηκε γιὰ νὰ διδάξῃ τοὺς ἄλλους τὴν τέχνη τοῦ γράφειν, ἀλλὰ μὲ σεμνότητα περιορίσθηκε στὴν κανονικὴ δημοσιοτικὴν ὑπηρεσία τοῦ θιάσου.

Ἡ «Κόρη τῆς ἀμαρτίας» εἶνε καρπὸς τῆς πείρας τοῦ κ. Σακελλαρίδη, τῆς πείρας πού τὴν κέρδισε τόσα χρόνια γράφοντας ἢ διασκευάζοντας τὰ λιμπρέττα του καὶ στικουργώντας τοὺς στίχους του, πού οἱ τραγουδιστὲς τῆς ὀπερέττας τοὺς τραγουδοῦν ἄνετα καὶ χωρὶς πρόσθετες δυσκολίες, καὶ εἶχε τὴ σφαιροῦνη νὰ γράφῃ τὴ φάρσα του μὲ τὰ μέσα πού τοῦ πρόσφερε ἢ μπόρεσῃ του καὶ ἔτσι μᾶς πρόσφερε τὴν ἀπόλαυσιν νὰ παρουσιάσῃ μιά φάρσα κολοχτιομένη, γερὰ, ἰσόρροπη, πού δὲν προχωρεῖ πλουτιζέται καὶ δημιουργεῖται μιά αὐθόρμητη πηγὴ εὐθυμίας καὶ

τὸ γέλιο ἔρχεται ἀφθονο καὶ λυτρωτικό.

Ἐχει ὡς πρότυπό του τὴν τεχνικὴ τῶν Ἄρνολντ καὶ Μπάχ καὶ, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀν δὲν ξεπερνᾷ τοὺς δασκὰ

Ὁ κ. Θ. Σακελλαρίδης

λους του, τοῦλάχιστο τοὺς εἶνε ἐφάφιλλος καὶ θὰ εἶχε τὴ θέση του σὲ κάθε ἀνάλογο θέατρο.

Μπορεῖ νὰ μὴν ἐκφράζει πόνους καὶ καύμους τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς, πράγμα πού εἶνε τὸ καθῆκον τῆς τέχνης μας γενικὰ καὶ μάλιστα τοῦ νέου ἑλληνικοῦ θεάτρου, πού δὲν ἔχει καὶ πολλὰ τέτοια παραδείγματα νὰ ἐπιδείξῃ, ὅμως κάτι τέτοιο δὲν τὸ ζήτησε ὁ κ. Σακελλαρίδης καὶ εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ πραγματοποιήσῃ ὅ,τι ἔβαλε γιὰ σκοπὸ του, νὰ προσφέρῃ ὀπλοδὴ μιά χαρὰ μέσα στὶς προϋποθέσεις τῆς φάρσας πού ἔχει συνθέσει τὸ κοινό.

Ὁ θιάσος τοῦ κ. Ἀργυροπούλου θρέθηκε μπροστὰ σ' ἓνα ἔργο, πού ἡ οὐσία του τοῦ ἦτανε γνώριμη καὶ κινήθηκε μὲ πολλὴ ἐπιτυχία καὶ μὲ σίγουρη ἀποδοτικότητα.

Ἀλλὰ ἐγὼ χρωστάω ἐκτὸς ἀπὸ τὴν εὐχαρίστηση πού μοῦ ἔδωσε τὸ ἔργο κι' ἄλλη μιά εὐγνωμοσύνη στὸν κ. Θ. Σακελλαρίδη, πού μ' ἔκανε δηλοδὴ νὰ γειτονέψω, ἔκτακτος κριτικός τῶν «Παρασκηνίων» μὲ τὸν τακτικὸ του, τὸν πολυτιμότερο φίλο, τὸν κ. Β. Ρῶτα, πού θὰ τοῦ ἐπεφτε παλὺς κόπος νὰ γράφῃ γιὰ τρία ἔργα τὴν ἴδιαν ἐβδομάδα.

ΓΙΑΝ. ΣΙΔΕΡΗΣ